

ДО

ГОСПОДИН ВАЛЕНТИН ТОЧЕВ
ДИРЕКТОРА НА ДИРЕКЦИЯ „ДАНЪЧНА ПОЛИТИКА“
МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ
гр. София

СТАНОВИЩЕ И ПРЕДЛОЖЕНИЯ

от „Виваком България“ ЕАД, ЕИК: 831642181, с адрес за кореспонденция гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 115и, представявано от Асен Великов, член на УС, Финансов директор

относно:

Проект на Закон за изменение и допълнение на Закона за данък върху добавената стойност, публикуван на 05.09.2022 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ТОЧЕВ,

УВАЖЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

С настоящото екипът на „Виваком България“ ЕАД (Виваком) би искал да изрази становището си относно предлаганите промени в Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) и в частност – относно предлаганите промени за намаляване на данъчната основа и дължимия ДДС от доставчика в случай на вземания от клиенти, които са станали окончателно несъбираеми или вероятно несъбираеми.

Въведение

Виваком е един от водещите телекомуникационни оператори в България и предоставя телекомуникационни услуги на потребители и бизнес клиенти чрез обществена далекосъобщителна мрежа, при спазване на изискванията на Закона за електронните съобщения (ЗЕС), нормативните актове по прилагането му и Директива (ЕС) 2018/1972 от 11 декември 2018 г. за установяване на Европейски кодекс за електронни съобщения (Европейския кодекс). Виваком има над 1.8 милиона клиенти, включително – над 1.7 милиона клиенти – физически лица (потребители) и над 100 хиляди бизнес абоната.

Следва да се отбележи, че в съответствие със ЗЕС, Европейският кодекс и Наредба № 6 от 13.03.2008 г. за универсалната услуга по Закона за електронните съобщения (Наредбата) Виваком е задължено да предоставя универсална телекомуникационна услуга **на всяко поискала услугата лице**, включваща предоставяне на услуги за гласови съобщения чрез свързване с мрежата на Виваком в местоположението на абоната, осигуряване на подходящ широколентов достъп до интернет в това местоположение, както и други свързани услуги, определени от Комисията за регулиране на съобщенията (КРС). Според ЗЕС и Наредбата Виваком е задължена да приема и удовлетворява **всяко искане** на клиент за предоставяне на универсална услуга и не може да отказва сключване на договор с клиент. Виваком във всички случаи не може да проявява дискриминация на основание на имуществено положение на поискалото услугата лице, като отказва сключване на договори за универсална услуга поради това, че поискалият услугата клиент няма активи към момента на сключване на договора или че той е социално слабо лице или предприятие в затруднение.

Наред с това, чрез редица решения на КРС Виваком е определена като предприятие със значително въздействие в редица сегменти на телекомуникационния пазар. Вследствие на това **върху Виваком тежи задължение да сключва договорите с клиенти и/или други оператори**

на този пазар при типови условия, одобрени от КРС. Виваком не може да отказва сключването на договор за услуги, подлежащи на регулиране от КРС, на основание на това, че поискалото услугата лице нямало достатъчно активи.

Горните регулаторни аспекти на дейността на Виваком произтичат от предвиденото в Европейския кодекс задължение на България, като държава – членка, да *„гарантира наличността на поне минимален набор от услуги за всички крайни ползватели и на достъпни цени за потребителите, когато рискът от социална изолация, породен от липсата на такъв достъп, пречи на гражданите да участват пълноценно в икономическия и социалния живот“*.

Коментари и предложения

В самото начало бихме искали да изразим принципна подкрепа за направеното законодателно предложение за намаляване на данъчната основа и дължимия ДДС в случаите, в които доставчикът не е получил плащане от клиента си и вземането е станало окончателно или вероятно несъбираемо. Действително, България е единствената държава-членка, която все още не е съобразила законодателството си с практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС) по посочената материя. Бързото разрешаване на този проблем е пряко свързано с конкурентоспособността на българските предприятия, които единствено нямат право да извършват корекции на данъчната основа, и за разлика от конкурентите си в другите държави на ЕС, поемат като разход несъбрания от клиенти данък.

Необходимо е, обаче, да се отбележи, че сега предлаганите текстове на чл. 78, ал. 2, чл. 115, ал. 8 – ал. 12 и § 35 от ПЗР на проекта за изменение на ЗДДС (Законодателния проект), от една страна, не въвеждат пълно и точно всички аспекти на решенията на СЕС, при което и след приемането на проекта в този му вид, законодателството на България ще продължи да противоречи на правото на ЕС. От втора страна, предложеният Законодателен проект изобщо не отчита положението на доставчици (като Виваком, както и това на доставчиците на обществени комунални доставки), които предоставят универсални услуги или доставки при регулирани условия на населението със задължение за предоставяне на всички лица.

В тази връзка е необходимо да бъдат отчетени следните аспекти:

1. **Намаляване на данъчната основа на доставки към данъчнонезадължени лица, документиращи от доставчика с отчет за извършени продажби:** Законодателният проект не отчита обстоятелството, че получателят по доставката може да е данъчнонезадължено лице, което не е ползвало данъчен кредит и че доставката към него може да е била документирана от него не чрез издаването на фактура, а чрез отчет за извършени продажби. В съответствие с разпоредбата на чл. 113, ал. 3, т. 1 от ЗДДС доставчикът няма задължението да издава фактури към данъчнонезадължени лица и обичайно документираща такива доставки чрез отчет за извършени продажби съгласно чл. 119 от ЗДДС. Понастоящем Законодателният проект изисква задължително издаване на кредитни известия и по същество не дава възможност на горните доставчици да коригират данъчната основа. Според практиката на СЕС, обаче, разпоредбата на член 90, параграф 1 от Директива 2006/112 *„задължава държавите членки да намалят данъчната основа и следователно размера на дължимия от данъчнозадълженото лице ДДС всеки път когато след сключването на сделка данъчнозадълженото лице не е получило отчасти или изцяло насреещната престация*. Според СЕС *„тази разпоредба представлява израз на основния принцип на Директива 2006/112, че данъчната основа се състои от действително получената насреещна престация, от която пряко следва, че данъчната администрация не може да събира ДДС в размер, надвишаващ получения от данъчнозадълженото лице“*¹. Тази практика е изцяло приложима за случаите, в които получателят по доставката е данъчнонезадължено лице, на което доставчикът не е издал фактура.

¹ Виж т. 37 от решение по дело C- 242/18; т. 17 от решение по дело C-127/18, т. 21 от решението по дело C-335/19

Следователно, практиката на СЕС налага на доставчиците на стоки и услуги към данъчнонезадължени лица да бъде дадена идентична възможност да намалят данъчната основа и начисления ДДС, независимо че доставката не е била документирана с фактура и съответно – че за тази доставка няма как да бъде издадено кредитно известие. При това според нас е наложително в Законодателния проект да бъдат направени изменения, така че доставчиците на стоки и услуги към данъчнонезадължени лица да могат да коригират данъчната основа чрез коригиращ отчет за продажби по реда на чл. 119 от ЗДДС. В тази връзка предлагаме разпоредбата на **чл. 119** от ЗДДС да бъде допълнена с нова ал. 5, както следва:

.....
(5) За доставки, документиращи от доставчика по реда на настоящата разпоредба, по които доставчикът не е получил или е получил частично плащане от клиента, доставчикът може да намали данъчната основа и начисления данък при условията на чл. 115, ал. 8 – ал. 11 чрез издаване на отчет за продажби, в който отразява корекциите на данъчната основа и данъка с отрицателен знак.
.....

Алтернативно на предложените варианти за корекция чрез кредитно известие или отчет за извършени продажби, корекцията може да се извършва чрез протокол по чл. 117 от ЗДДС. Наложена практика в търговския оборот е издаването на кредитно известие да се приема като равносилно на намаляване на цената/вземането. В случая на пълно или частично неплащане обаче няма намаляване на цената/вземането. Длъжникът продължава да дължи пълния размер на вземането и при последващи плащания ДДС, който е бил преди това коригиран следва да бъде внесен.

2. Материално-правни условия за окончателна несъбираемост на вземането (предложен текст на чл. 115, ал. 10 от ЗДДС): Сега предложената разпоредба на чл. 115, ал. 10 урежда материално-правните условия, при настъпването на които вземането се счита за **окончателно несъбираемо**. Аналогично на изложеното в т. 1 по-горе, предвидените условия за окончателна несъбираемост не отчитат обстоятелството, че получателят по доставката би могъл да бъде данъчнонезадължено физическо лице – потребител (което не би могло да бъде обявено в несъстоятелност или заличено чрез ликвидация, но може да е починало). Единствената материално-правна хипотеза за окончателна несъбираемост на вземания от данъчнонезадължени получатели, предвидена понастоящем в Законодателния проект, е тази в т. 1 на чл. 115, ал. 10 – вземането е погасено по давност и са налице доказателства за неуспешно проведено изпълнително производство.

Разпоредба на чл. 115, ал. 10, т. 1 от ЗДДС се характеризира с две условия (а) да е изтекла давността и (б) да е проведено неуспешно изпълнително производство. За да е проведено обаче каквото и да е било изпълнително производство, най-напред следва да бъде проведено съдебно исково производство срещу неизправния абонат. Това производство би отнело няколко години и завеждането му прекъсва давността. От влизане в сила на съдебното решение за осъждане на абоната тече нова давност, която всякога е петгодишна. С предприемането на всяко изпълнително действие срещу длъжника давността се прекъсва и започва да тече нова изпълнителна давност, която също е петгодишна. Едва след изтичането на тази нова давност доставчикът ще може да коригира данъчната основа. Ако приемем, че в най-добрия случай съдебното и изпълнителното производство би отнело 4 – 5 години, а изтичането на давността от последното изпълнително действие – още 5 години, то доставчик на комунални услуги, като Виваком, би могъл да коригира данъчната основа и ДДС след много продължителен период от време от порядъка на 10 и повече години. Практиката на СЕС, обаче, не допуска коригирането на данъчната основа да се поставя в зависимост от национални процедури, които отнемат толкова продължителен период от време.

На второ място, изискването за неуспешно проведено изпълнително производство, относно малки сметки за масово предоставяне на комунални стоки и услуги на потребители, ще доведе до необходимостта българската държава многократно да увеличи разходите си за системата си от съдилища и органи на принудителното изпълнение и до голямо социално недоволство, предвид на следното:

Неплатените фактури и сметки от абонати на Виваком са от порядъка **на 177 000 – 340 000 всяка година**. Предвид на това само Виваком следва да инициира нови 100 000 – 200 000 съдебни дела **всяка година** (приемайки, че някои от абонатите имат повече от една неплатена сметка), а след тяхното приключване – още 100 000 – 200 000 нови изпълнителни дела годишно. При това Виваком не е единственият доставчик на комунални доставки за населението и ако всички такива доставчици образуват подобни дела в подобни обеми, то може да се очаква, че броят на **допълнителните** съдебни и изпълнителни дела, образувани вследствие на горното изискване, би надхвърлил няколко милиона на година. Според отчета за 2021 г. на най-големия и натоварен първоинстанционен съд в страната – Софийски районен съд, същият съд през 2021 г. е разгледал общо 108 хил. граждански дела (която бройка включва и неисквите частни граждански производства, по които не се провеждат открити заседания). Следователно, след като Законодателният проект поставя като условие за окончателна несъбираемост воденето на изпълнителни производства срещу толкова голям брой потребители, то българската държава трябва да има готовността и финансовите ресурси да увеличи много значително капацитета на съдебните и изпълнителните органи.

Следва също да се отбележи, че неплатените вземания от потребители по сметки и фактури за комунални доставки са малки по размер. Така например, обичайната стойност на една неплатена сметка на абонат – физическо лице е между 30 лева и 50 лева без ДДС. Минималната държавна такса за съдебно производство срещу абоната е 50 лева за една съдебна инстанция и в повечето случаи самата държавна такса вече превишава размера на вземането. При воденето на съдебните и изпълнителни производства длъжникът – потребител, би бил осъден за юрисконсултски или адвокатски възнаграждения, за такси по изпълнението (за всяко изпълнително действие) и за разноски, които кумулативно биха превишавали десетки пъти размера на неплатената му сметка. Масовото завеждане на съдебни искове и изпълнителни производства от доставчици на комунални услуги срещу физически лица (за да могат да спазят условията на корекцията) би довело до осъждането на тези лица за държавни такси, съдебни и изпълнителни разноски надхвърлящи многократно размера на неплатеното от тях вземане. Такава ситуация разбираемо би довела до значително социално напрежение (каквито ситуации възникнаха през 2016 – 2019 г. относно съдебни дела за потребителски сметки на топлофикационни дружества.).

В заключение на изложеното, предлаганата нова разпоредба на чл. 115, ал. 1, т. 10 от ЗДДС, от една страна, не гарантира на доставчиците на комунални услуги възможността в разумен срок да извършват корекция на данъчната основа и ДДС (както това се изисква от практиката на СЕС), а от друга – предполага допълнителни и непропорционално високи разходи за доставчиците (за финансиране на съдебни и изпълнителни производства за малки суми) и за държавата (за значително увеличаване на броя на съдиите, съдебните служители и необходимите им ресурси), които разходи са очевидно несъпоставими с евентуалните ползи за фиска от това решение.

В тази връзка ние предлагаме проектът за изменение на разпоредбата на **чл. 115, ал. 10, т. 1** да бъде променен **в смисъл, аналогичен на чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗКПО**, а именно:

.....

(10) Вземането се счита за окончателно несъбираемо в случаите, когато:

1. **е изтекъл срок от три години за вземанията с тригодишен давностен срок или пет години за вземанията с петгодишен давностен срок, от момента, в който вземането е станало изискуемо**

3. Материално-правни условия за вероятна несъбираемост на вземането: В практиката си СЕС изисква корекцията на данъчната основа да бъде допусната не само когато вземането е окончателно несъбираемо, но и тогава, когато същото е вероятно несъбираемо. При получаване на последващо плащане, доставчикът следва да увеличи данъчната основа с полученото плащане. СЕС посочва, че макар държавите – членки да могат, на основание чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО, да въведат известни условия и формалности за упражняване на правото на корекция, то тази свобода се упражнява „само в строго определените граници“, необходими за постигането на предвидената в чл. 273 от Директивата специфична цел. Наред с това, дерогация на член 90, параграф 1 от Директивата „не може да бъде обосновавана със съображения, различни от липсата на сигурност относно неплащането или неговата окончателност“².

Следователно, когато държавата – членка въвежда условия и формалности за упражняване на корекцията, в частност – в хипотезата на вероятна несъбираемост, така поставяните условия и формалности могат да бъдат насочени само към установяване на това, че е вероятно доставчикът да не получи плащане.

В случая, разпоредбата на чл. 115, ал. 11 от ЗДДС обуславя вероятната несъбираемост с (а) изтичането на 730-дневен срок от падежа на вземането (две години); (б) длъжникът да не разполага с активи, срещу които да бъде насочено принудително изпълнение (в) да няма промяна в стойността на активите на получателя по доставката между датата на извършване на доставката и изтичането на последващия 730-дневен срок и (г) вземането да не е било цедирано преди датата на издаване на кредитното известие.

Част от горните условия представляват съображения, които не са насочени към установяването на ситуацията на вероятно неплащане, при което не са допустими или не са пропорционални според спомената по-горе практика на СЕС. Други от условията не отговарят на изискванията за ясно и недвусмислено формулиране на нормите в областта на данъчното облагане.

В тази връзка трябва да се отбележи следното:

На първо място, терминът „вероятна“ несъбираемост, в обичаен и в счетоводен смисъл сочи за събитие, за което има по-голяма от 50% възможност да настъпи (по-вероятно е събитието да настъпи, отколкото не). Виваком и другите телекомуникационни оператори разполагат с данни за историческата събираемост на просрочени вземания по фактури и сметки след изтичане на една година от датата на падежа. Тези исторически данни сочат, че ако вземането не бъде платено в рамките на една година от падежа (през който период се провеждат активни процедури по приканване на длъжника да плати), то вероятността да бъде получено плащане след това е незначителна – 5% или по-малко. Поради тази причина същите вземания се обезценяват изцяло още при изтичането на една година от падежа им. Самите счетоводни стандарти изискват съответният оператор да направи преценка за вероятната несъбираемост на вземанията си по фактури и сметки и ако такава е налице – да обезценят съответните си вземания в несъбираемата им част. В тази връзка практиката на редица държави-членки (Кипър, Швеция, Нидерландия, Унгария и др.) обуславя корекцията от едногодишен срок от падежа на вземането, а за малки потребителски сметки – дори и от по-кратък шестмесечен срок (Португалия). Наред с това, в част от държавите-членки, като доказателство за вероятната несъбираемост на такива вземания, се изисква съответното вземане да е било обезценено или отписано в счетоводството или в отчета за доходите, като несъбираемо вземане.

² Решение по дело C-127/18, т. 25 и Решение по дело C-335/19, т. 44

Следва да се отбележи също, че изискването за представяне на доказателства, че длъжникът не разполага с активи, срещу които да бъде насочено принудителното изпълнение, не съответства на особеностите на вземанията за малки потребителски сметки за комунални доставки поради вече описаните причини по т. 2 по-горе – както посочихме, воденето на принудителни изпълнения в тези случаи по принцип е неоправдано, както от гледна точка на разходите на държавния бюджет, така и от гледна точка на разходите на доставчиците. В България не съществуват общи регистри на всички имущества на лицата и на наложените върху тях тежести, при което доставчикът няма как да докаже, че лицето няма никакви активи или че активите му няма да могат да бъдат осребрени. С изключение на имущественото проучване в хода на принудително изпълнение няма и възможности за пълна имуществена проверка на длъжника. При това, въпросното условие не отговаря на принципите на пропорционалност, законност и правна сигурност, тъй като от една страна, прекомерно затруднява корекциите на данъчната основа от доставчика или ги прави невъзможни, а от друга - не определя ясно и недвусмислено доказателствата, които трябва да представи доставчикът. Такова условие би довело до многобройни правни спорове и значителна несигурност.

Що се отнася до условието да няма промяна в стойността на активите, това условие противоречи на принципа на пропорционалност, тъй като е предвидено като общо условие и изключва автоматично определени хипотези от обхвата на правото на корекции по общ начин (а не е ограничено само до конкретни ситуации на измама, при които е налице доказано съгласуване на поведението на доставчика и получателя). При това, според практиката на СЕС въпросното условие се явява непропорционално условие, тъй като превишава предвидените в чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО цели и изключва по общ начин корекциите в определени ситуации.

Следва също да се отбележи, че условието стойността на имуществото на получателя да не е променено, очевидно цели да лиши от право на корекции доставчиците, които не са извършили кредитно проучване на клиентите си към момента на сключване на договора и са сключили договори с клиенти, непритежаващи достатъчно имущества. Това условие ограничава обхвата на корекциите само до случаите, в които изменението (като вероятно се има предвид влошаване) в имущественото състояние на получателя се е случило след датата на доставката. Поставянето на подобно условие не отчита обстоятелството, че някои предприятия, като Виваком, предоставят универсална услуга на абонати и/или имат задължения да приемат всяко предложение от клиент по типови предложения, утвърдени от КРС – тези предприятия не могат да отказват сключване на договори с клиенти на основание на това, че клиентите са бедни или социално-слаби лица, или предприятия с недостатъчна стойност на активите. Смисълът на универсалната услуга е именно да бъде осигурен минималният набор от електронни съобщителни услуги на всички крайни получатели, включително и на такива, които нямат достатъчно активи.

Във връзка с изложеното ние предлагаме разпоредбата на чл. 115, ал. 11 да бъде изменена както следва (по отношение на всички доставчици или само на доставчиците, извършващи комунални доставки):

.....
(11) Несъбираемостта на вземането се счита за вероятна, ако вземането не е било платено или погасено по друг начин в период от не по-малко от 12 месеца от изтичане на срока за неговото изпълнение, установен в договора или фактурата, и доставчикът е обезценил или отписал вземането в счетоводството си като несъбираемо. Ако вземането е обезценено или отписано частично, за вероятно несъбираемо се счита частта от вземането, която е била обезценена.
.....

4. Разпоредбата на чл. 115, ал. 12 от Законодателния проект:

Законодателният проект, в чл. 115, ал. 10, т. 2 и т. 3 във връзка с чл. 115, ал. 8, предвижда от една страна, че когато длъжникът е обявен в несъстоятелност или заличен след ликвидация, доставчикът извършва корекция на данъчната основа. От друга страна - чл. 115, ал. 9 от Законодателния проект предвижда, че в тези случаи не се издава кредитно известие (при което в Законодателния проект следва да бъде уреден начинът на извършване на корекцията без кредитно известие – например с протокол за намаляване на данъчната основа на доставчика).

В противоречие с горните разпоредби, разпоредбата на чл. 115, ал. 12 предвижда, че доставчикът не извършва корекция по реда на ал. 8 в случаите по ал. 10, т. 2 и т. 3. При това, разпоредбата на чл. 115, ал. 12 очевидно противоречи на гореспоменатите разпоредби на чл. 115, ал. 8, ал. 9 и ал. 10, т. 2 и т. 3 и ги лишава от всякакъв полезен смисъл.

Предвид на това, разпоредбата на **чл. 115, ал. 12** от Законодателния проект **следва да отпадне**. Вместо тази разпоредба, би било препоръчително в Законодателния проект да бъде уредено по ясен начин, че ако доставчикът получи цялостно или частично плащане след датата на извършване на корекцията, той следва да извърши корекция на дължимия ДДС със сумата на включения данък в така полученото плащане.

5. Разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от Законодателния проект: Предполага се, че с тази разпоредба България ще въведе за първи път разпоредбата на чл. 185 от Директивата 2006/112/ЕС относно коригиране на данъчен кредит от получателя по доставката в случай, че последният не е извършил плащане за доставката. Според текста на Законодателния проект такава корекция ще се изисква при вероятно неплащане или окончателно неплащане. При формулиране на текста на чл. 78, ал. 2 от Законодателния проект в него **е допусната очевидна грешка** – получателят по доставката няма вземане, а задължение и извършването на корекцията на ползван данъчен кредит не може да се обуслови от окончателната или вероятна несъбираемост на вземане на получателя (каквото е настоящият текст на чл. 78, ал. 2). Този получател има **неплатено задължение** към доставчика, а не вземане от него. Получателят би следвало да коригира ползвания данъчен кредит в случаите, в които не е извършил плащане към доставчика.

В тази връзка предлагаме разпоредбата на **чл. 78, ал. 2** от Законодателния проект да бъде променена както следва:

.....
(2) **Регистрирано лице – получател по облагаема доставка, е длъжно да намали размера на ползвания данъчен кредит при пълно или частично неплащане на дължимата за доставката сума, когато по отношение на неплатената от него сума са налице обстоятелствата по чл. 115, ал. 8 – ал. 11 от ЗДДС. Тази разпоредба не се прилага в случаите, в които данъкът по доставката е изискуем от получателя в съответствие с чл. 82, ал. 2 – ал. 6 от този закон.**

(3) **Намалението на данъчния кредит се определя чрез следната формула:**

$$\text{НДК} = \frac{\text{НПС} \times \text{ДС}}{100 + \text{ДС}}$$

където:

НДК е намалението на данъчния кредит;

НПС е неплатената сума по фактурата;

ДС е данъчната ставка, посочена във фактурата или данъчния документ за доставката.

6. Разпоредбата на § 35 от ПЗР в Законодателния проект: Ние приветстваме и подкрепяме въвеждането на преходна разпоредба, която да уреди случаите, възникнали преди

предложените законодателни изменения. Разпоредбата на § 35 от ПЗР на Законодателния проект несъмнено ще е от съществена полза за предотвратяването и разрешаването на настоящи и бъдещи спорове, свързани с ненавременното въвеждане в националното право на разпоредбата на чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО и на практиката на СЕС по нея.

За пълнота бихме искали да отбележим, че скорошното решение на СЕС по дело C-507/20, FGSZ, дава ясен отговор на това, откога най-рано може да започне да тече предоставен от държавата–членка срок за упражняване от кредитора на правото му да намали данъчната основа. Според споменатото решение, *„когато държава членка е предвидила, че правото на даден кредитор да получи намаляване на данъчната основа по член 90 от Директивата за ДДС се погасява с давностен срок, този срок трябва да започне да тече не от датата на изпълнение на първоначално предвиденото задължение за плащане, а от датата, на която вземането е станало окончателно несъбираемо“*. Доколкото в настоящата практика на органите по приходите са налице случаи, в които се правят неправилни твърдения, че срокът по чл. 129, ал. 1 от ДОПК тече от датата на фактурата (твърдения, явно противоречащи на горното решение на СЕС) би било полезно да бъде отчетено горното решение на СЕС. Наред с това, следва да се отбележи, че тъй като българското право изобщо не даваше, а и сега не дава, възможност на доставчиците да извършват корекция на данъчната основа при окончателна или вероятна несъбираемост, то това право е упражнявано от доставчиците по реда на чл. 90, пар. 1 от Директива 2006/112/ЕО, която не предвижда срок за упражняването му. При това, на доставчик, който в миналото не е имал възможността да упражни въпросното право, поради неправилно въвеждане на правото на ЕС, и който е упражнил това право на основание на споменатата разпоредба на чл. 90 от Директивата, не може да се противопоставя изтичането на национален срок.

В заключение на изложеното изразяваме надежда, че ще отчетете горните коментари при изготвянето на окончателни текстове на Законодателния проект. В случай, че желаете да обсъдим съответните аспекти, моля да се свържете с Мирослава Кънчева на електронен адрес: miroslava.kancheva@vivacom.bg.

06 октомври 2022 г.
гр. София

С уважение:

Асен Великов
Член на УС,
Финансов директор